

Steder — hvad der jo i Fattiglovgivningen lægges megen Vægt paa — ere de egentlig boende andetsteds og høre nærmest til en anden Kirke. Vilde vi forestille os, at der blev anlagt en Jernbane eller udført et Canalarbejde i et Sogn og der i et Aar kom til at opholde sig en Mængde Arbejdere i et Sogn, var det saa billigt at fordrø, at Kirken skulde udvides af den Grund? Den høitærede Minister har fremstillet det som noget Underordnet, om der skulde skaffes Plads ved at omordne Kirkens Indre, opføre Pulpiturer osv., eller ved at udvide Murene, men det er rigtignok et overordentlig vigtigt Spørgsmaal, som i høit Grad berører Eiendomsretten over Kirkerne. I Hovedsagen ere vi altsaa enige med den høitærede Minister, at Paragraphen kan udgaae og Spørgsmaalet blive uafgjort paa sit nærværende Standpunkt og henviist til Afgjørelse ved Domstolene.

Kirk: Den ærede Ordfører yttrede, at naar saadanne Tilfælde indtraadte, at der uventet kom en Deel Arbejdere til Sognet, f. Ex. i Anledning af Jernbaneanlæg o. desl., saa vilde det være en ubillig Fordring, at man skulde paalægge Kirkeeerne en Udvidelse af Kirkerne. Jeg vil dertil tillade mig at bemærke, at naar Kirken ikke kan rumme et Antal Tilhørere — det være sig nu rige eller fattige, de ere, som det i sin Tid blev sagt paa et andet Sted, alle Guds Børn — saa troer jeg, det vilde være det Retteste, om Præsten, naar han havde udrettet sin Gjerning og talt fra Prædikestolen, traadte udenfor under Guds frit Himmel og talte til dem, der ikke havde kunnet faae Plads i Kirken. Det er et Moment, som jeg ikke troer bør være upaaagtet. Jeg troer, at de offentlige Talere, der ere i Kirkens Tjeneste, ikke udføre, hvad man med Rette kan paalægge dem, naar de ikke ville handle saaledes. Guds Huus er jo ikke alene Kirken, men Guds Huus er allevegne. Som sagt, de geistlige Mænd bør i saadanne Tilfælde træde udenfor og tale til dem, der ikke have kunnet faae Plads. Dertil kan indvendes, at her i vort Alira kan det være vanskeligt nok og vilde føre Ulemper med sig, naar der for Exempel

er en Kulbeograd som idag, men jeg troer dog, at Talerne derfor ikke vilde gaae istaae, naar den geistlige Mand har Hjertet paa det rette Sted, og han vilde vist ikke forstumme, naar han var rigtig besjælet af Guds Ords Forkyndelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det Ubehageligste vilde være, naar det var Regnveir.

Taug: Jeg troer vistnok, at den høitærede Minister snart vil faae sit Ønske opfyldt, at der vil blive Spørgsmaal om Udvidelsen af Kirkerne, og at dette Spørgsmaal vil komme til Afgjørelse af Domstolene; thi efter det Kjendskab jeg har til Kirkerne, er der neppe nogen Kirke, som kan rumme en Trediedeel af de Beboere i Sognet, der kunne søge Kirken, hvis de havde Lyst. Hvorvidt de Kjøbenhavnske Kirker kunne være store nok til at rumme deres fulde Menighed, eller hvormange Procent af Menigheden de kunne rumme, skal jeg lade være usagt. Naar Spørgsmaalet kommer under Overveelse og Afgjørelse af Domstolene, vil det vistnok være meget vanskeligt at sige, hvor stor en Kirke skal være. I et Sogn, der har et Par tusinde Indbyggere, søger saaledes i Almindelighed neppe en Fjerdedeel Kirken hver Helligdag, og da er der Plads i Kirkerne paa de fleste Steder. Naar derimod i et Sogn er særdeles Lyst til at besøge Kirken, vilde vistnok meget faa Kirker i Landet være store nok.

Kirk: Jeg skal tillade mig en Bemærkning i Anledning af hvad den ærede Minister anførte med Hensyn til Regnveir. Jeg mener, at da bør just Kirkeeerne sørge for, at Kirken bliver udvidet, for at Folk kunne staae under Tag, thi det kan vist med Rette paalægges Kirkeeerne, at Tilhørerne faae Tag over Hovedet; forøvrigt kommer det jo ikke derpaa an, om han forkynder Ordet om Søndage eller Søguedage, det gjælder blot om, at den geistlige Mand ved sin Tale gjør Indtryk paa Menigheden, og kan han ikke gjøre det om Søguedagene, saa vil han heller ikke kunne gjøre det om Søndagen.